

Jan Paul Spoor

Sara's lachen

'God heeft mij doen lachen; ieder die het hoort, zal met mij mee lachen'.

Gen. 18:1-15; 21:1-6

De Heere verschijnt aan Abraham

Genesis 18:1-15 HSV

Hoe de Bijbel de eerste keer spreekt over een bepaald woord of een handeling is heel interessant om bij stil te staan. In deze ontmoeting bij de eiken van Mamre¹ vinden we namelijk voor de eerste keer dat er gesproken wordt over *lachen*. In deze geschiedenis verschijnt de HEERE aan Abraham, terwijl hij zit bij de ingang van zijn tent. De dag wordt heet en hij ziet drie mannen. Hij ontvangt deze mannen intuïtief² met eerbied en zeer gastvrij. Hij zet alles in gang om hen van eten te voorzien. Als de maaltijd gereed is en zij met elkaar onder de boom zijn, stellen ze hem de vraag: *'Waar is Sara, uw vrouw?'* Hij antwoordt en zegt: *'Zie, zij is in de tent'*.

De Heere zegt tegen Abraham dat Hij over een jaar zal terugkomen en dat Sara dan een zoon zal hebben. Sara kan dit gesprek vanuit de tent volgen. En om de inhoud ervan moet ze innerlijk lachen: *'Daarom lachte Sara in zichzelf: Zal ik nog liefdesgenot hebben, nu ik oud geworden ben en ook mijn heer oud is?'*

Haar gedachten tasten de mogelijkheden razendsnel af. Ze overdenkt wat zijzelf in haar huidige fysieke toestand nog kan. Ook denkt ze aan de al oude Abraham. Ze heeft al lang geleden hierover nagedacht en naarmate zij ouder werden, heeft

¹ Dit is: 'Kracht of vetheid'

² JND Synopsis Genesis hoofdstuk 18

ze zich ermee verzoend dat ze kinderloos zouden blijven. En nu luistert ze naar dit gesprek en het komt haar lachwekkend voor.

'En de HEERE zei tegen Abraham: Waarom heeft Sara toch gelachen en gezegd: Zou ik ook werkelijk baren, nu ik oud geworden ben? Zou er iets voor de HEERE te wonderlijk zijn? Op de vastgestelde tijd, over een jaar, zal ik bij u terugkomen, en Sara zal een zoon hebben!'

De innerlijke, onuitgesproken gedachten van Sara werden door de Heere opgemerkt en ze kreeg hiervoor een reprimande. Haar eigen gedachten waren zo stellig, dat ze totaal niet aan de macht van de Heere dacht. Toch bevestigt de Heere de komst van de zoon.

'Maar Sara ontkende het en zei: Ik heb niet gelachen; want zij was bevreesd. Maar Hij zei: Nee, u hebt wél gelachen' (Gen. 18:12-15 HSV).

Hoewel de innerlijke gevoelens en gedachten in het hart van Sara door de Heere geopenbaard werden³, verdedigt Sara zichzelf. Ze is bang, omdat ze begrijpt dat wat zij in het verborgen dacht openbaar is geworden. Toch is het maar een menselijke verdediging. De Heere kent en doorgrondt haar hart, maar zij heeft het niet in de gaten. Zij denkt dat zij op menselijke wijze met de Heere kan spreken.

Wij lachen soms om komische situaties die wij zien of dingen die anderen doen of zeggen. Die reactie komt doordat wij de situatie beoordelen vanuit ons eigen denken, omdat wij dit ongewoon vinden. Soms is dat voor ons komisch. Zolang dit een innerlijk lachen is, zoals bij Sara, is het niet erg kwetsend voor anderen. Anders wordt het als wij iemand uitlachen en hem bespottelijk beginnen te maken, en ook anderen erbij betrekken. Dat is verkeerd. Met een kanttekening bij het innerlijk lachen: je kunt jezelf afvragen of het wel goed is om op die manier te lachen om andermans *onhandigheden*. Dan spreek ik nog niet van het lachen om de *omstandigheden* van anderen (Job 30:1).

Vaak zie je dan ook dat anderen bij het lachen betrokken worden. Wij vertellen de voorvallen door. Erger wordt het als er wordt gelachen om het handelen van God, zoals in deze geschiedenis en zoals ook bij de opwekking van het dochtertje van de overste in Mattheüs 9:24. In beide geschiedenissen zien we dat er wordt gelachen, omdat ze de Persoon niet kennen Die het zegt. Er wordt gedacht vanuit de eigen stellige overtuiging. Laten wij dit op onszelf toepassen, bijvoorbeeld

³ We kunnen uit dit gedeelte opmaken dat ook ons denken voor God als spreken geldt.

wanneer er dingen worden gezegd die te groot zijn voor ons kleine hart. Want dingen die wij ons niet kunnen voorstellen, maken we soms bespottelijk.

In deze geschiedenissen zien we dat zulke menselijke gedachten geen plaats hebben in de handelingen die de Heere wil doen. Toch wil Hij ondanks dit lachen in genade handelen.

De Heere denkt aan Sara

Genesis 21:1-6 HSV

Ondanks het ongeloof voerde de Heere Zijn plan uit. Hij gaf een belofte aan Abraham in Genesis 17:19 en had daarbij de naam Izak⁴ genoemd. Deze belofte is daarna herhaald in hoofdstuk 18 aan Abraham en Sara.

‘De HEERE nu zag om naar Sara zoals Hij gezegd had; de HEERE deed bij Sara zoals Hij gesproken had. Sara werd zwanger en baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom, op de vastgestelde tijd die God hem genoemd had. Abraham gaf zijn zoon die hem geboren was, die Sara hem gebaard had, de naam Izak. En Abraham besneed zijn zoon Izak, toen die acht dagen oud was, zoals God hem geboden had. Abraham was honderd jaar oud, toen zijn zoon Izak hem geboren werd’.

Ondanks de ouderdom en het denken in onmogelijkheden van zowel Abraham en Sara, wordt Sara zwanger. Ze staan nu met een klein kind in de armen. Ze noemen hem Izak. Een naam die door de Heere gegeven was, waarin Hij als het ware uitdrukt dat Hij zal lachen, omdat al Zijn plannen zullen volvoerd worden ondanks wat mensen denken of doen (vgl. Ps. 2:4; Spr. 1:26).

‘Sara zei: God heeft mij doen lachen; ieder die het hoort, zal met mij mee lachen’.

Ook voor Sara is er een lachen aangebroken, door wat de Heere heeft bewerkt in haar leven. En ze roept iedereen erbij om met haar blij te zijn. De Heere heeft in haar bewerkt wat haar onmogelijk leek en zelfs belachelijk scheen. Daarover kan ze blij zijn en aanstekelijk lachen.

Ook voor ons is er deze blijdschap, omdat Hij grote dingen aan ons gedaan heeft (Ps. 126:2). We mogen die blijdschap delen met anderen. Want wij mogen in Izak de Heere Jezus zien, de ware Zoon van de belofte. Voor Abraham en Sara was Izak

⁴ Dit is: ‘hij lacht’.

de oorzaak van lachen in hun tenten. Voor ons is de Heere Jezus onze vreugde, reeds nu en wanneer Hij ons zal invoeren in de eeuwige tenten.

